

CUPRINS

Vânătoarea	009
Limbajul Victoriei	019
Cele 13 elemente ale Victoriei:	
#1. Victoria te face diferit și, să fii diferit, sperie	029
#1. Victoria duce războaie pe câmpurile de bătaie din mintea ta	045
#1. Victoria este pariul suprem cu tine	059
#1. Victoria nu este lipsită de inimă, dar îți vei folosi mai puțin inima	075
#1. Victoria le aparține lor... și e treaba ta să le-o iei	089
#1. Victoria te vrea cu totul; nu există echilibru	101
#1. Victoria este egoistă	115
#1. Victoria te duce în infern. Și, dacă renunți, acolo vei rămâne.	129
#1. Victoria este un examen fără răspunsuri corecte	141
#1. Victoria îți știe toate secretele	157
#1. Victoria nu minte niciodată	171
#1. Victoria nu este un maraton, este un sprint fără linie de finis	183
#1. Victoria este totul	195
Mulțumiri	205
Următoarea ta victorie te așteaptă	207

Vânătoarea

A

m vorbit la telefon cu prietenul și clientul meu, Kobe Bryant, cu o săptămână înainte să-și piardă viața în accidentul de elicopter.

Nu mai vorbisem de ceva timp și niciunul dintre noi nu și-a cerut scuze pentru că nu ținusem legătura mai des. Ne mai trimiteam câte un mesaj din când în când, ca să ne ținem la curent. El era ocupat. Eu eram ocupat. Era în regulă. Aveam destul timp să recuperăm.

Încă de la sfârșitul carierei lui, în 2016, Kobe părea chiar mai ocupat decât fusese ca jucător. Poate că nu mai era în sală de la patru dimineața, aruncând la coș, așa cum o făcuse în acei mulți ani în care am lucrat împreună, dar tot lucra la proiecte și obsesii noi în acele ore întunecate și singuratice care bântuie orice campion adevărat. Câștigase deja un premiu Oscar, lansase o serie de cărți pentru copii, vândute în milioane de exemplare, crease mai multe producții de televiziune și călătorea să antreneze echipa de baschet a fiicei lui, Gianna, când elicopterul s-a prăbușit și amândoi și-au pierdut viața în mod tragic, alături de alte șapte persoane. El nu se oprise deloc; încă era hotărât să realizeze mai mult și mai mult.

„Ne odihnim la final“, obișnuia să spună, „nu la mijloc“.

În timpul finalelor NBA din 2009, un reporter l-a întrebat de ce nu părea mulțumit după ce echipa lui, Lakers, câștigase un avantaj de două jocuri în fața echipei Orlando Magic. Kobe i-a aruncat acea privire de șarpe Mamba, pentru care era faimos, și i-a spus:

„Treaba nu este terminată.“

Patru cuvinte care rezumau totul despre el.

În acea ultimă convorbire telefonică ne făcusem planuri să ne întâlnim la următorul eveniment All-Star din Chicago. Acea întâlnire nu avea să se mai întâmple vreodată.

Conversația noastră s-a încheiat astfel:

„Ești bine?” l-am întrebat.

„Da, sunt bine. Mereu în căutarea acelei victorii. Nu se termină niciodată.”

Acele cuvinte îmi răsună în continuare în minte.

Mereu în căutarea acelei victorii.

Nu se termină niciodată.

Viața lui Kobe a fost o serie de victorii, mânate de foamea lui de nepotolit pentru reușită. Cu cât îi spuneai mai mult că nu se poate, cu atât mai mult voia să reușească. Trebuia să știe de ce, când, cât de mult, cât de lung... orice detaliu era important pentru el. Nu putea doar să se plimbe cu bicicleta, trebuia să meargă cu ea în deșert, în cel mai fierbinte moment al zilei, doar ca să-și demonstreze că poate. Niciodată nu privea pur și simplu un film, îl descompunea cadru cu cadru analizând fiecare moment, fiecare variație. A jucat într-un meci All-Star după o lovitură serioasă la cap (fără ca ceilalți să știe asta) doar ca să vadă cum este. Îl suna pe prietenul și idolul lui, Michael Jordan, nu ca să-l întrebe ce mai face, ci ca să-l bombardeze la miezul nopții cu întrebări și căutări despre cum putea să-și îmbunătățească performanța cu 0,001%. Tot ce făcea, în baschet și în viață, era din dorința de a câștiga. Ca sportiv, părinte, creator și visător la ce avea să urmeze, a privit în mod repetat Victoria în ochi și a vrut mai mult. Mai mult succes, mai multe victorii, mai multe laude, mai mult timp cu familia lui.

Mai mult timp pentru cursa lui către măreție.

Pentru toate dățile în care Victoria i-a spus „Da” lui Kobe, în data de 26 ianuarie 2020 i-a zis într-un final „Nu”.

Știu că sună dur. Dar nu pot să privesc lucrurile altfel.

Victoria nu-și cere scuze și nu-ți dă explicații. Dă o petrecere în onoarea ta, nu-ți spune unde și când, și te încarcă cu nota de plată. Îți toarnă șampanie și-ți dă rămă paharul.

Întinzi brațul pentru o strângere de mână și ea habar n-are cine ești.

Victoria te pune pe cea mai înaltă scenă. Și stinge reflectoarele.

În cei peste treizeci de ani de lucru cu cei mai mari campioni ai vremurilor noastre, de la Michael Jordan, Kobe, Dwyane Wade, Charles Barkley și mulți alții, la directori executivi și oameni de la vârf, din toate domeniile vieții, am văzut Victoria în toată generozitatea ei fenomenală și în toată cruzimea ei atroce. Într-o zi poartă un nimb. În ziua următoare are colți.

Nu tu hotărăști cum va fi.

Poți doar s-o vânezi și, dacă ești dispus să plătești prețul, ai putea s-o prinzi. Pentru scurt timp.

Cu toții avem capacitatea de a câștiga. Pentru unii este primul campionat. Primul milion. O afacere nouă. O casă nouă. Pentru alții este să termine un antrenament sau să-și finalizeze studiile. Sau să trimiți un copil la facultate. Să cumperi prima mașină. Să stai o zi întreagă fără să fumezi. Să termini o relație. Să ceri o mărire. Să ocupi ultimul loc de parcare înainte ca celălalt șofer să ajungă la el. Să întorci în mijlocul bulevardului și să nu primești amendă.

Să te trezești în fiecare zi și să-ți pui ambele picioare pe podea ca să te ridici.

Victoria este peste tot. În fiecare minut ai capacitatea să vezi o oportunitate, să tragi mai tare de tine, să renunți la nesiguranță și teamă, să nu ascuți de ce îți spun ceilalți și să decizi că acum va fi momentul tău. Nu doar acel moment, ci și

următorul, și următorul. În curând ajungi să fie ora ta, ziua ta, luna ta. Iarăși. Din nou.

Așa câștigi.

Nu se întâmplă totul dintr-odată. Pentru sportivii mei începe cu primul antrenament din pauza dintre etapele de campionat, se construiește până la ultima secundă din ultimul meci de campionat... și continuă în primul antrenament din pauza dintre etape. Pentru clienții mei din mediul de afaceri (care au un program mai dur decât orice sportiv) începe cu o serie de adversari, fără vacanțe oficiale, fără regulament de joc, fără cronometru care să oprească confruntarea, cu arbitri care țin scorul și judecă în timp ce schimbă constant regulile. Pentru toți aceștia apar nenumărate eșecuri, provocări, obstacole și dezastrări care pe mulți îi scot din cursă.

Dar, dacă poți rezista, dacă poți supraviețui câmpului de bătaie din mintea ta, dacă poți tolera teama și îndoiala și singurătatea... atunci Victoria ar vrea să vorbească un pic cu tine.

012

Victoria este pariul ultim cu tine însuși. Diferența dintre visul despre ce ar putea fi și trăirea lui efectivă.

Victoria te împinge mai departe. De fiecare dată când avansezi, auzi ușile de metal cum se închid în urma ta, reale și meritate. Acum nu poți să mai dai înapoi, poți doar să mergi înainte. Nu poți să uiți ce ai învățat. Nu poți să dai înapoi ce ai simțit.

Victoria nu minte niciodată, dar îți ascunde mereu adevărul. Îți spune că tot ce îți dorești este atât de aproape și apoi râde în timp ce-ți închide ușa în nas. Îți spune că toate obiectivele și visele tale sunt imposibile și apoi te tachinează să mergi mai departe. Încă un pas. Și încă un pas. Încă un pas către o destinație incertă, care s-ar putea să nici nu existe.

Victoria este nebunie. Nu doarme și nu înțelege de ce tu dormi.

Refuză să împartă locul cu ceilalți din viața ta, ca o iubită geloasă care te vrea cu totul și primește ce vrea. E o obsesie

mobilizatoare care pentru ceilalți pare irațională, iar pentru tine este perfectă.

Victoria este neiertătoare. Dacă o dai în bară, dacă te așezi, dacă arăți slăbiciune, s-a terminat.

Îți arată ce e mai bun în tine și ce e mai rău în tine.

Victoria stă cu mâinile în buzunare ca nu cumva să arate din greșeală către cineva care nu merită.

Te ridică către soare. Și se uită cum arzi.

Dacă reușești să ajungi în vârf, Victoria va fi acolo să te primească cu brațele deschise. Fix înainte să te împingă de pe margine și să facă loc pentru altcineva.

Este criteriul ultim de verificare, un memento caustic a ceea ce ești și a ceea ce pretinzi că ești, care te forțează să reduci diferențele dintre cele două. Victoria este iubita care te duce în paradis toată noaptea și dispare înaintea dimineții. Este visul pe care nu ți-l amintești atunci când te trezești.

Victoria nu-și cere scuze. Poți fi înlocuit. *Vei fi înlocuit.*

013

Știu că, de obicei, în cărțile de genul acesta, „experții” îți dau o serie de „pași”. *Cinci pași simpli! Zece pași secreți! Douăzeci de pași pe care i-am inventat pentru cartea asta!*

Serios?

Nu se poate cumpăra o hartă care să te ducă în vârf. Dacă s-ar putea, toată lumea ar fi acolo.

Nu toată lumea e acolo.

Pașii către Victorie sunt infiniți și în continuă schimbare. Acum vezi o treaptă în fața ta, în clipa următoare sunt nisipuri mișcătoare.

Cei mai mulți văd prea târziu că treapta a dispărut. Se afundă în nisipurile mișcătoare și renunță.

Victoriei nu-i pasă dacă poți să urci treptele - *oricine* poate să facă asta. Vrea să știe ce se întâmplă atunci când ratezi treapta următoare, când nu poți să vezi sau să pipăi ce este în

fața ta. Atunci când trebuie să ai încredere în tine și să crezi ce simți, nu ce vezi.

Uneori urci câte o treaptă, alteori câte două. Sunt zile când te simți atât de bine, că vrei să o iei la fugă în sus, alteori te târăști pe genunchi și palme, gâfâind și dorindu-ți să nu fi început cursa vreodată. Aluneci, cazi și pierzi tot ce ai câștigat.

Iar atunci când, într-un final, avansezi... urmează și mai multe trepte. Ai o piatră în pantof, o bășică pe fiecare deget. Plămâni vor să explodeze. În fiecare zi. În fiecare afurisită de zi.

Zece pași?

Ce frumos ar fi.

Cei „Zece pași“ sunt o cale convenabilă de simplificare și vânzare a succesului, însă rareori este eficace.

014 În 2013 am scris cartea *Relentless: From good to great to unstoppable* despre dominanța mintală și trăsăturile de caracter ale campionilor de elită, cum gândesc, acționează și își creează strategiile. Îi numesc pe aceștia *Cleaners*⁰¹ și, dacă ai citit cartea, știi că un *Cleaner* este definit de mai multe trăsături. Dar lucrul pe care îl au cu toții în comun este acesta: capacitatea de a obține rezultatul final din nou și din nou. Ei nu au doar un meci sau o lună de succes, ei au cariere emblematice, care stabilesc standardul pentru toți ceilalți. Își duc echipele din calificări în finale, își duc afacerile din garaj la șapte-opt cifre sau mai mult. Lor nu trebuie să li se spună cum. Își dau seama singuri și acționează. În mod repetat.

Am fost onorat și bucuros de amploarea reacțiilor la *Relentless* - primite de la sportivi, directori de companii, părinți și antreprenori, artiști, medici și președinți, toate tipurile posibile de concurenți, fiecare alergând în cursa sa către măreție. Mesajul cel mai des întâlnit?

01 Din engl. „to clean“ (a curăța), cleaners sunt acele persoane cărora nimic nu le stă în cale, neobosite în depășirea obstacolelor. (n.red.)

„Credeam că sunt singurul/singura. Îți mulțumesc că mi-ai spus că nu sunt nebun/ă.“

Nu ești nebun. Suntem mulți la fel.

Dar am fost contrariat de această critică, apărută ocazional: „Cartea asta nu ne spune ce să facem!“

Așa este.

De ce ai vrea să ți se spună ce să faci?

Eu nu le spun clienților mei „Fii de neoprit!“ sau „Te descurci!“. Ei o simt, o știu. Cei mai buni cad, se împiedică și gâfâie, la fel ca tine. Dar continuă. Ei știu deja că la un moment dat pământul de sub ei se va mișca și va ceda. Sunt pregătiți pentru asta, au încredere că treapta următoare este acolo, chiar dacă nu o văd. Ei nu se gândesc la durere și la sacrificiu, văd doar rezultatul final - Victoria. Ei se mențin pe drum și caută în continuare performanța cea mai înaltă.

Uitându-mă înapoi în timp, văd că toți clienții mei urmăreau ceva. Un record. Un salariu. O carieră de legendă. O fantomă.

MJ⁰² a căutat nemurirea și a obținut-o. Va trăi veșnic.

Și Kobe va trăi veșnic. Și el a căutat nemurirea. Dar, înainte să o prindă, nemurirea l-a prins pe el.

Tu ce urmărești?

Ce te urmărește pe tine?

Pentru că, dacă accepți sacrificiul, presiunea, critica și durerea, poți învăța să te concentrezi pe rezultat în loc să te concentrezi pe dificultăți... poți să-ți urmărești Victoria, să lupți pentru ea și să-ți aperi dreptul de a o prinde.

Dar n-am să-ți spun ce să faci. Am să-ți arăt o imagine deosebit de sinceră și brută a ceea ce înseamnă să navighezi în jurul obstacolelor, barajelor și provocărilor care îți vor apărea în drum, te vor încetini și îți vor amenința visele. Îți voi da planul

de acțiune prin care vei obține atât succesul, cât și controlul mentalității de vânător neobosit. Nu poți să ai una fără cealaltă. Așa reușesc cei mai buni să controleze și să supraviețuiască parcursului, și așa vei reuși și tu. Iar, după ce ajungi la finalul acestei cărți, nu va mai trebui să ți se spună. O să știi.

ESPN și Netflix au lansat în aprilie 2020 *The Last Dance*, documentarul mult-așteptat despre cursa lui Michael Jordan și a celor de la Chicago Bulls din cel de-al șaselea și ultimul campionat jucat împreună. Ca antrenor personal al lui MJ din ultimii cincisprezece ani, am văzut ca un privilegiu interviu-varea și includerea mea printre cei care au contribuit la acest mini-serial.

Pentru mulți a fost o călătorie nostalgică în trecut, cu filmări, fotografii și interviuri cu campionii, cu povești nespuse, afaceri neîncheiate de dezbătut și polițe de plătit.

Pentru alții a fost o dramă dulce-amară despre căutarea neobosită, cu orice preț, a excelenței. Fără scuze. Fără pauze. Neiertătoare. De neuitat.

016

Pentru cei care am trăit lucrurile acelea, *The Last Dance* a fost despre un singur lucru: Victoria. Acei ani au devenit platforma de pe care s-a lansat cariera mea cu cei mai mari sportivi ai vremurilor noastre și au pus bazele activității pe care o realizez azi cu oamenii cei mai de succes din sport, afaceri și orice alt domeniu... cei care nu se opresc din căutarea măreției, oricât de evazivă ar fi ea. Timp de mai mult de treizeci de ani am fost martorul obținerii Victoriei la nivelul cel mai înalt și am trăit pierderea la un nivel pe care nu-l poți cuprinde. Am văzut câștigători pierzând și am văzut învinși câștigând. Am trăit ambele extreme. Cursa mea continuă.

La fel și a ta.

Hai să te introduci în lumea competiției acerbe de la nivelul elitelor și să-ți arăt cum să te ții pe un drum care nu poate fi găsit cu niciun GPS. Nu avem nicio hartă, nicio lumină, niciun drum asfaltat.

E un drum către paradis, care începe în infern.
Tu ai fost ales. Nu de alții, ci de tine.
Bine ai venit în lumea Victoriei.

Limbajul Victoriei

D

acă ești genul de persoană care trebuie să se „mobilizeze“...

Dacă te motivezi pe tine și pe alții strigând „Să trecem la treabă!“ și „Te descurci!“...

Dacă anunți adeseori pe social media că „ai rupt“, „i-ai terminat“ și „ai dat lovitura“...

...atunci o să cam doară.

Nu că mi-ar păsa. Doar te anunț.

Victoria are propria limbă și nu vorbește în clișee.

Nimeni nu e o „legendă“ sau o „forță“, niciun interviu și niciun eveniment nu este „epocal“ sau „marcant“. Niciun sportiv care joacă bine în primul meci al sezonului nu este neapărat „o problemă viitoare“ pentru ligă sau pentru nimeni altcineva. Nimeni nu este „în flăcări“ la volanul unui Ferrari.

Victoria are nevoie de un limbaj real. Sau, și mai bine, de niciun fel de limbaj.

De exemplu: în limba Victoriei nu se vorbește despre motivație. Motivația este pentru începători, activarea temporară pe care o ai de la o prăjitură prea dulce. Este uluitorul val artificial care îți dă putere, pasiune și energie lacomă... până în momentul în care se duce și te trezești brusc cu fața pe podeaua rece întrebându-te ce naiba s-a întâmplat.

Motivația este pentru cei care nu au hotărât dacă se dedică scopurilor lor sau cât timp, efort și viață sunt dispuși să investească pentru a le îndeplini. Nu le măsoară nivelul de succes - cineva poate fi falit, șomer, cu prea multe kilograme în plus sau într-o situație dificilă, dar în același timp extrem de motivat să

schimbe asta. Mă refer la nevoia lor ca ceilalți să îi împingă spre acțiune cu un șut în posterior bine plasat.

Nu lucrez cu clienții care au nevoie de acel șut. Dacă vii la mine, trebuie să știi că-ți dai singur șuturile de care ai nevoie și că ești pregătit pentru mai mult. De asemenea, nu sunt un „speaker motivațional“. Nu scriu cărți motivaționale. Nu vreau să te „mobilizez“ - asta e treaba *ta*. Treaba mea este să plec de la cele mai mari realizări ale tale și să construiesc pe baza lor, în continuare. Vreau să-ți vorbesc într-un limbaj care ia rezultatele tale cele mai bune și le face și mai bune.

Acesta este limbajul Victoriei.

Așa că, dacă te așteptai ca această carte să fie despre gloria inelelor de campionat, medalii, trofee și diplome de pus pe perete, dacă ai venit pentru poezia despre cum „Știi că poți!“ și „Toată lumea este un campion“, nu ți-ai ales cartea potrivită. Aici nu se dau bătăi cu palma pe spate sau trofee pentru participare. Nu există premii pentru „participare“. N-am să-ți spun ce să porți la gala premianților.

Aici vom vorbi despre lucrurile prin care vei trece în cursa ta către succes. Este vorba despre sângele de pe mâinile tale de la funia cu care te lupți cu o fantomă pe care nu o vezi, îngropat până la glezne în rahat, înconjurat de oameni care vor să te afunde în el. Despre singurătatea și epuizarea insuportabilă. Despre frica copleșitoare față de ce te așteaptă... și ce nu te așteaptă.

Dacă toate astea ți se par anormale, înseamnă că-mi fac bine treaba. Întreabă pe oricine a câștigat cu adevărat ceva, în sport, afaceri sau orice alt domeniu în care trebuie să concurezi cu alții și cu tine însuși, și îți vor spune același lucru.

Victoria nu are nimic normal. Dacă ai nevoie de normalitate, dacă vrei să te integrezi, fii pregătit pentru o ședere lungă în mijlocul plutonului.

Pentru Victorie trebuie să fii diferit și acest „diferit“ sperie oamenii. Dacă te îngrijorează ce vor spune ceilalți, efectele pe termen lung, sacrificiile necesare, nopțile nedormite, supărarea familiei... nu te pot ajuta cu astea. Nu e nimic „tipic“ în stilul de viață și alegerile pe care va trebui să le faci. Victoria este în noi toți, dar pentru cei mai mulți acolo va și rămâne, captivă sub o viață întreagă de griji și îndoieli.

Cursa către succes nu are reguli care să te protejeze. Nimic nu-ți promite că nu o să pierzi, că nu o să fii rănit, că nu o să faci toate eforturile astea degeaba. Nu există nicio garanție că va fi „corect“. Cel mai probabil *nu* va fi corect. Vei pierde în fața fluierului final. Vei pierde în fața cuiva care nu a muncit la fel de mult ca tine. Vei pierde în fața unei decizii neinspirate sau a unei faze jucate prost. Altcineva va primi slujba ta. O pandemie îți va ruina campionatul, contul din bancă, cariera.

Dar premiul de la finalul cursei este atât de atrăgător, de superb, de generator de dependență, încât continuăm să alergăm, să ne împiedicăm, să ne sacrificăm și să rămânem în competiție pentru a-l obține.

Victoria va face tot ce poate pentru a te împiedica, dar, dacă o obții, dacă ajungi să-ți câștigi locul pe acea minunată scenă și să fii inclus în discuție, să fii pregătit pentru două lucruri:

1 - Victoria îți va da scaunul care are un picior rupt, ca să nu te simți niciodată în largul tău și

2 - ai face bine să poți vorbi pe limba ei.

Modul în care vorbești despre Victorie este crucial pentru obținerea ei... și pentru păstrarea ei.

Vrei să faci testul de vocabular pe care îl dau clienților mei? E simplu și scurt:

Describe Victoria într-un singur cuvânt.

Atât. Cum simți tu Victoria? Ce înseamnă pentru tine?

Un cuvânt. Dă-ți un minut și scrie primul răspuns. Poți să fii sincer, este între tine și tine. Eu nu dau premii.

Am pus această întrebare nenumăraților sportivi, profesioniști din afaceri și oameni cu care am lucrat, și răspunsurile sunt întotdeauna revelatoare. Iată câteva dintre cele mai des întâlnite răspunsuri:

Glorioasă. Euforică. Succes. Dominare. Realizare. Putere. Satisfacție. Triumf. Super. Uimitoare.

Nu sunt răspunsuri rele. Dacă răspunsul tău se regăsește pe lista asta, te integrezi în majoritate. Dacă acolo vrei să fii.

Desigur, *oricine* se poate integra. Excelența iese în evidență.

Să-ți spun câteva dintre răspunsurile pe care le-am primit de la campioni. Nu doar din sport, ci și din lumea afacerilor:

Necivilizată. Grea. Nasoală. Necizelată. Murdară. Dură. Neiertătoare. Fără regrete. Neinhibată.

Kobe: „Totul“

Unii se vor uita în gol, gândindu-se la absurdul întrebării. Unii intră în emoții. Unii doar clatină din cap. Cum definești lucrul care ți-a consumat și ți-a definit întreaga viață?

Nu l-am întrebat niciodată pe MJ. Dar a răspuns în *The Last Dance*. În acel moment a rezumat tot ce a învățat, toate lucrurile pentru care a muncit... tot ce a știut de la parteneriatul său de-o viață cu Victoria. Răspunsul lui e mai mult de un singur cuvânt, dar fiecare dintre ele valorează:

Am tras de oameni când nu voiau să fie trași. Am provocat oameni când nu voiau să fie provocați și mi-am câștigat dreptul să fac asta, pentru că cei ce au venit după mine în echipă nu au trecut prin ce-am trecut eu. Odată ce intrai în echipă, trăiai la nivelul la care jucam eu, iar eu nu aveam de gând să accept mai puțin de atât.

Dacă asta însemna că trebuia să trec să-ți dau niște șuturi, aia am făcut. Îmi poți întreba toți coechipierii, „Lucrul cel mai important la Michael Jordan e că niciodată nu mi-a cerut să fac un lucru pe care el nu-l făcuse deja“.

Când oamenii vor vedea asta, o să spună „Nu prea era băiat de treabă, a fost cam tiran“. Ei bine, așa ești tu. Pentru că nu ai câștigat niciodată nimic. Eu am vrut să câștig, dar voiam ca și ei să câștige și să ia parte la asta.

Uite, eu nu trebuie să fac asta. O fac pentru că așa sunt eu. Așa am jucat eu jocul. Asta a fost mentalitatea mea. Dacă tu nu vrei să joci așa, nu juca așa.

Acel moment, fără niciun fel de scuze, a fost atât de puternic pentru el, încât a trebuit să întrerupă interviul ca să-și controleze emoțiile. Și era abia prima oră de filmări.

Da, Victoria este glorioasă și uimitoare și puternică și super și toate celelalte lucruri, nimeni nu poate nega asta.

Dar, dacă crezi că asta e *tot* ce este, înseamnă că, după cum a spus MJ, nu ai câștigat niciodată nimic.

De fapt e vorba despre câte a trebuit să încaseze de la celelalte echipe până să ajungă să fie cel mai bun dintre toți baschetbaliștii. Anii de presiune și analiză constantă a fiecărui gest făcut. Concentrarea nestrămutată pe un singur lucru: Victoria în campionat, nu doar pentru el, ci pentru toți cei din jurul lui.

E vorba de Kobe, care și-a rupt tendonul lui Ahile, dar a refuzat să meargă la vestiar până nu a executat - și reușit - două aruncări libere. Notoriile lui excursii la sală la ora 4 dimineața, unde arunca la coș până îi reușea aruncarea ratată în seara de dinainte. Nenumăratele ore petrecute singur în întuneric, în care revedea fiecare meci și se antrena în minte.

E vorba de Dwyane Wade, care s-a luptat pentru recuperare după operații la genunchi și umăr care ar fi încheiat carierele celor mai mulți jucători, ca mai apoi să câștige încă două campionate NBA în completarea celui pe care îl câștigase deja, precum și o medalie olimpică în 2008 cu echipa masculină a SUA, când a avut cel mai mare scor. E vorba de Larry Bird, care a jucat cu o durere de spate debilitantă. E vorba de